

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku W.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o wartość kapitału początkowego i prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 września 2021 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 7 listopada 2019 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 13 czerwca 2019 r. i oddalił odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w P. z dnia 31 maja 2017 r., odmawiającej ustalenia kapitału początkowego W.K., ponieważ nie udowodnił okresów składkowych przebytych przed 1 stycznia 1999 r.

Pozwany nie uwzględnił odwołującemu - jako okresu ubezpieczenia - pracy w W. od 20 czerwca 1972 r. do 31 grudnia 1973 r., ponieważ odwołujący się na okoliczność tego zatrudnienia przedłożył jedynie zeznania świadków. Nie udało się w toku postępowania – mimo szeregu prób - pozyskać dokumentacji osobowej lub płacowej odwołującego się za sporny okres zatrudnienia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarówno wyjaśnienia wnioskodawcy, jak i zeznania świadków były bardzo nieprecyzyjne. Sąd Apelacyjny podkreślił, że Sąd

Okręgowy ustalając jeden dzień zatrudnienia wnioskodawcy (18 lutego 1973 r.) w W. w W., opierał się jedynie na nieprecyzyjnych, niespójnych i ogólnikowych zeznaniach świadków, przy braku jakiegokolwiek dowodu z dokumentów, czym przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że istotnym zagadnieniem prawnym jest problem dotyczący możliwości ustalenia kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. dla osób ubezpieczonych, urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., opierając się w przeważającej mierze na przeprowadzonym przez Sąd dowodzie z zeznań świadków, w przypadku niedochowania przez pracodawcę obowiązku archiwizowania dokumentacji pracowniczej, przy uwzględnieniu nagminnego niszczenia dokumentacji płacowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do merytorycznego rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Tego wymogu skarżący nie spełnia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2017 r., III UK 84/16 (LEX nr 2278301), podkreślił, że dla uznania okresu zatrudnienia wykonywanego przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291) za okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 2 pkt 1 lit.a tej ustawy nie jest wymagane wykazanie przez osobę

ubiegającą się o emeryturę lub rentę faktu opłacenia przez pracodawcę składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne. Oznacza to, że fakt istnienia i wykonywania zatrudnienia pracowniczego może więc być dowodzony wszelkimi środkami, także zeznaniami świadków i przesłuchaniem stron. Jednakże, czego wydaje się nie dostrzegać skarżący, zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Apelacyjny stwierdził, że w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, w tym zeznania świadków, nie ma podstaw do uznania, iż wnioskodawca pozostawał w dniu 18 lutego 1973 r. w stosunku pracy, biorąc pod uwagę charakter i okres zatrudnienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as